

PETROVY MOZAIKY

Karel C. Grig

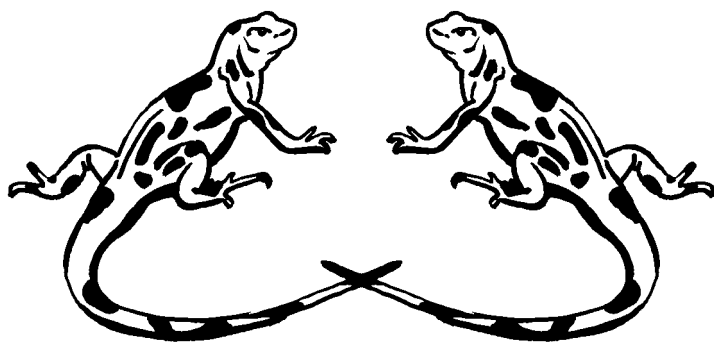
KNIHA ZLÍN

☰ KNIHA ZLIN

KAREL C. GRIG
PETROVY MOZAIKY

PETROVY MOZAIKY

KAREL C. GRIG

KNIHA ZLÍN
2013

Copyright © Karel C. Grig, 2013
Illustrations © Markéta Hlinovská, 2013

ISBN 978-80-7473-074-0
ISBN 978-80-7473-128-0 (PDF)

Dvacet dva stránek strojem přepsaných anonymních diářových záznamů s komentáři a poznámkami, společně s kopií rukopisu z roku 1867, podklady k napsání této knihy, mi zaslal prostřednictvím nakladatelství syn pana V. Ch., bývalého ředitele knihovny jednoho středočeského okresního města. Nalezl je v pozůstalosti svého otce v deskách nadepsaných výrazně „Třetí kaple?!“. Jak se texty dostaly k panu V. Ch. a proč (a zda vůbec) se domníval, že nějak souvisejí s mojí předchozí knihou, jsem se nedozvěděl. Pokud ale souvislost připustíme, přináší následující stránky otázky, na které lze nalézat pozoruhodné odpovědi.

Karel C. Grig

Část první

EVA

Sedm černochoů přešlapovalo na nástupišti smíchovského autobusového nádraží. Čekali na příjezd toho dne prvního autobusu linky Praha–Městečko a v úsvitu srpnového rána se třásli zimou. Měli kabáty a beranice, vzájemně se poplácávali, kývali se a poskakovali na poplivaném asfaltu. Učili se v internátní škole za Městečkem česky a teď se vraceli z nočního tahu. Na nástupišti s nimi stáli jen dva další lidé. Autobus přijel, otevřenými dveřmi dýchlo ven teplo a černoši se nahrnuli dovnitř. Kupovali si jízdenky a každý si sedl sám k oknu. Cestou mlčeli a dívali se ven.

Když v Městečku vystoupili, svítalo; černoši vešli do obchodu, který právě otevřel. Vzali si sedm košíků a obcházel regály. Ospalé prodavačky je mlčky a zamračeně pozorovaly. Jeden z nich vzal do ruky skleničku s česnekovou pastou, odšrouboval víčko, dloubal dovnitř prstem a lízl si. Otrásl se, zašklebil a řekl: „Nedobry.“

Ostatní po něm brali česnekové pasty, ochutnávali, vyvalovali bělma a říkali: „Nedobry.“

Vedoucí prodejny se vzpamatovala, běžela k nim a křičela: „To přece nemůžete dělat, slyšíte? Teď si to musíte koupit, slyšíte? Koupit si to teď musíte! Slyšíte? Rozumíte?“

Černoši vraceli skleničky do regálů, vedoucí jim je cpala zpátky do košíků. Černoši je s nechápavým výrazem znovu vraceli.

„Musíte si to koupit! Musíte, rozumíte?!“ křičela zoufale vedoucí.

„Nedobry,“ mávl rukou největší černoch, pak všichni opustili košíky a odešli z prodejny.

„Eště dostanem ejc, vidělas, jak maj hnusně růžový dlaně?“

„A jazyky,“ říkaly si prodavačky, když dávaly stranou načaté skleničky.

„Ale jak to zdůvodníme?“ volala vedoucí.

Černoši přecházeli ztichlé náměstí. Z postranní uličky vyvrávorál muž s kontrabasem. Rozestoupili se a udělali mu místo. Když je mýjel, otáčeli se za ním. Kráčeli ulicemi a u jednoho z domků, za zavřenými přízemními okny, uslyšeli vytí psa. Žnělo jako zpěv beze slov. Sedm černých obličejů se přitisklo na okenní sklo a zvuk ustal. Semkli se do hloučku a vyrazili tiše dál. Vyšli z ulic Městečka. Jeden z nich začal pomalu tleskat, ostatní se přidávali s opakovaným melodickým nápěvem. Vešli do úvozu. Ždálky bylo vidět sedm černých hlav a z ranního blues zaznívaly do Městečka jen tlumené útržky.

Čtvrtek 20. srpna 04:25

Slizké teplé bahno mi povolovalo pod nohama, které se propadaly stále hlouběji. Když jsem chtěl jednu nohu vytáhnout, druhá se zanořila o to víc, až jsem cítil bláto mezi stehny. Pak jsem se zpocený probudil. Bylo ticho, byla tma. Z ulice dopadalo na stěny ložnice žlutavé světlo špinavých lamp veřejného osvětlení a tvarovalo místnost stínovými pruhy. Žena ležela vedle mě a spala. Jindy vstávám až hodinu po ní, ale dnes měla dovolenou a chystala se jet s dětmi na zbytek prázdnin k rodičům. Nechtěl jsem ji vzbudit. Ležel jsem a zapnutý mozek mi přehrával, co všechno budu muset v novém dnu udělat. Vše se míhalo a vracelo. Bylo mi úzko. Tiše jsem se zvedl a posadil se na kraj postele.

„Co blázníš?“ mžourala na mě žena. Vlasy jí spadly přes oči, jak se opřela o loket.

„To nic,“ zvedl jsem se a šel se probrat do koupelny. Rozsvítil jsem, zavřel dveře, sedl si na vanu a civěl na sebe do zrcadla. Rozcuchaný, opuchlý a nemožný. Žena zaklepala. Otevřel jsem, pustil vodu a cákal si ji nad umyvadlem do obličeje.

„Co se děje?“

„Co by se dělo?“

„Že vstáváš.“

„Chci se ještě na něco podívat.“

„Aha. Tak už tě to zase bere, co?“

„Nic mě nebere.“

„Tak podívej, já už toho mám s tebou dost. Dost, rozumíš?! Nemluvíš, nevnímáš, chodíš jak ve snu. Na rodinu kašleš. Ani děti už s tebou nemluví, protože vědí, že jim neodpovíš. Sliboval jsi, co uděláš s bytem. Na nic jsi ani nesáh. Co chceš? Votrávit mi každý ráno, každý den a celý život? Kdybys aspoň vydělal nějaký peníze, ale od rána do večera jsi pryč, vrátíš se vyřízenej a máš méně než já. To musíš dřepět na tý pitomý radnici? Ukaž mi jinýho architekta, kterej se utlouká na stavebním úřadě. Nebaví tě to, tak něco podnikni, dej se s někým dohromady, zaříd si svůj ateliér, nebo něco prodávej...“

„Ježišmarjá, nic mě nebere, dej mi pokoj.“

„Dej mi pokoj. Dej mi pokoj. To je jediný, co mi umíš říct. Ještě že vypadneme. Aspoň na těch pár dní. Takhle už to nejde. Fakt to nejde. Dej se dohromady, nebo jdu od tebe. Slyšíš?! Nějak si to už zařídím, tohle fakt není možné.“

Huhlala a chodila sem tam temným bytem. Neměl jsem chuť nic říkat, neměl jsem žádnou vůli. Uznával jsem, že stojím za hovno.

„Odhadl jste to přesně, měla jsem dceru dost brzy,“ pro-
nesla zatuhle.

„Já jsem podváděl, paní doktorko. Před pár dny jsem to-
tiž hledal něco u nás v kartotéce. Kartotéce obyvatel, víte?
Nějakou adresu. Náhodou jsem tam narazil na vás a zapa-
matoval si váš rok narození, protože jsem si uvědomil, že je
vám přesně obráceně než mně.“

„Jak to myslíte?“ zamračila se.

„No... vám je třiačtyřicet a mně čtyřiatřicet.“ Začínal
jsem se potit.

„Aha,“ vydechla. „Co tam, prosím vás, ještě všechno má-
te v té kartotéce? V tom se může každé hrabat, jo? To teda
děkuju pěkně.“

„Říkala jste, že něco potřebujete.“

„Rodičům manžela patří ty pozemky za hvězdárnou a vy
jste tam prý navrhl něco jako park. To snad přece nejde. Jen
tak, bez souhlasu majitele. Mladí by si tam chtěli postavit.
Mohl byste se na to podívat?“

„Ale jistě. Je to severní svah, vedle je kotelna... Ta zeleň
je tam jenom jako výplň, ani mě nenapadlo, že by tam ně-
kdo chtěl mít dům. S majiteli se bude jednat.“

„A myslíte, že by tam mohlo těch domků být i víc? Mohl
byste nám to třeba nakreslit? Jste prej takovej šikovnej. Sta-
rosta to povídal.“

Čtvrtek 20. srpna 10:25

Zaklepal jsem a rovnou vešel. Starosta v čele stolu mi poky-
nul, abych se posadil na stranu s prázdnými židlemi a před-
stavil mě trojici návštěvníků. Nejblíží k němu seděl tlustý
starší pán v proužkovaném tmavém obleku s červenou kra-
vatou. Na holé hlavě se mu drobné krůpěje slévaly ve vět-
ší, které se snažil zachytávat kapesníkem, než sklouznou

Čtvrtek 20. srpna 06:35

Šel jsem do práce. Pomalu, trochu dřív než jindy. Okolo mě hluchela nákladní i osobní auta, vířila prach a páchla spálenou naftou, benzínem a olejem. Zpomalil jsem u stánku s cukrovinkami, kde seděla dívka, zhoupnutá na zadních nohách kovové židle, choulila se do kožešinové vesty a dívala se do koruny akátu, který rostl před jejím stánkem.

„Co byste rád, pane?“ spustila pohled na mě a pomalu žvýkala.

„Žvejkačky... bych chtěl.“

„Nemáme,“ pohasl zájem, slečna se zhoupala a zvedla zrak zpátky do zaprášených akátových větví.

Šel jsem dál. Ranní pachůť trochu vyvanula. Zdravil jsem lidi a oni mě, ale příliš jsem je nevnímal. Jak v tom všem najít nějaký smysl? Jak se osvobodit od té směsi nechuti, vzteku, obav a lhostejnosti? Vzpomněl jsem si, jak jsem si v dětství představoval, že celý svět a všechno, co se kolem mě děje, je tu jen kvůli mně. Že je to jen divadlo a není žádná skutečnost na mně nezávislá. Pokud se dost rychle otočím, zastihnu herce nepřipravené. Pak jsem zkoumal, proč je vůbec svět a jaký smysl má život. Nepřišel jsem na to. Když jsem se ptal dospělých, zjistil jsem, že to nevědí. Vymýšleli si blbosti, po pár slovech mě jejich vysvětlování přestalo zajímat. Až jsem jednou objevil v novinách článek. Byl od nějakého lékaře a stálo tam, že život je tragédií již svou podstatou, protože zákonitě končí smrtí. To mi připadalo velmi otevřené a pravdivé. Líbilo se mi to tolik, že jsem to ještě po letech napsal pod kresbičku jedné dívky do památníku. Ta dívka se později stala mojí ženou a tenhle zápis důkazem, že jsem byl již jako chlapec magor a že bylo neštěstím si mě vzít. Já to domýšlel ještě dál, ale s tím už jsem se opravdu nesvěřoval. Práce pro společnost? Pro děti? Pro budoucnost? Všechno je jinak. Vesmír se přece rozpíná...

V tu chvíli jsem se válel vedle chodníku, kotníkem pravé nohy se rozlézala bolest a z malíčku na ruce mi kapala krev. Postavil jsem se na levou nohu a odskákal zpátky na chodník. Voda, kterou prodavačky vylévají po vytírání na chodník, utvořila s prachem blátíčko, po kterém jsem sklouzl, když jsem se vyhýbal nějaké tašce na kolečkách. Jak jsem si přitom ještě natrhl malíček, to jsem opravdu netušil. Pro tuto chvíli vesmír přestal být důležitý. Díval jsem se na zablácenou košili a koukal, abych rychle zmizel. Kolemjdoucí si mě prohlíželi, a auta, která pro jistotu zastavila, se opatrně rozjížděla. Řidiči nedůvěřivě sledovali, jestli jim znovu neskočím před kola. Ozývaly se i komentáře. Hned po ránu se prý nemá tolik chlastat.

„Jste to vy, pane inženýre? Nestalo se vám něco?“

„Ne, ne, to nic není, to bude dobrý. Uklouzl jsem...“

„To vás někdo strčil nebo co? No to je hrozný. Vždyť vy krvácíte. Pojdte, to se musí ošetřit, to nemůžete nechat jen tak.“

Doktorka Vláčná z polikliniky mě popadla pod křídlo a táhla mě k sobě do ordinace. Chtěl jsem se jí vyvléknout, ale držela mě pevně. Vešli jsme postranním vchodem pro personál a šli dál chodbou k šatně. Usadila mě tam a odběhla. Malíček jsem měl zabalený v kapesníku. Pak vešel doktor Trubec. Byl tu ředitelem. Od doby, kdy se poliklinika stavěla, nevynechal Trubec jedinou příležitost k hovoru, a námět byl vždycky stejný. Co je v poliklinice nedodělané, co nefunguje, co je špatně vyprojektované a nedomyšlené. Teď začal okamžitě mlít něco o nefungujících ventilátorech u akumulčních kamen a vůbec mu nebylo divné, co tam dělám. Přišla Vláčná, zula mi šikovně botu, stáhla ponožku a kroutila mi kotníkem.

„Distorze. Zlomené to snad nebude. Stáhnú vám to elastákem, a kdyby to pořád bolelo, skočíte si odpoledne na rentgen. Snad už bude fungovat. Máme tu někde elasták?“

Jardo, slyšíš?“ ptala se Trubce. Ten byl zrovna u zatékajících oken, a když ho přerušila, začal na téma nedostatek peněz ve zdravotnictví.

„I na chirurgii je perou a znovu používají.“

„Já tam určitě nějaké mám, dojdu pro něj.“ Vláčná se zvedla, Trubec odcupital za ní. Drmolil něco o nedoléhajících dveřích.

Osaměl jsem. Díval jsem se na svoji bosou nohu. Přestala bolet. Sehnul jsem se pro ponožku. Co mi asi ta Vláčná chce, že se tak stará? Jindy mi sotva odpoví na pozdrav. Že bych v ní oživil zdravotnickou čest? Zase se otevřely dveře.

„Dobrý den.“

„Dobrý den.“

Vešla paní. Možná slečna. Znal jsem ji od vidění. Z lékárny. Koukla po mně, přitom si nechala sklouznout z ramen lehký plášť a stoupla si proti skříni. Vzápětí se otočila a zadívala se na mě.

„No vy teda vypadáte. Co se vám stalo? To vás srazilo auto nebo co?“

Pod pláštěm měla oblečené jen slabé tričko s volnými a širokými rukávy. Pod tričkem neměla oblečeného nic, hlásil reliéf prsou, vrcholící dvěma body. Sukni měla nad kolena. Dost vysoko. Dívala se na mě, přitom tahala ze skříně bílý plášť a současně se vyzula z béžových lodiček.

Chtěl jsem se usmát, ale zkřivil se mi obličej. Musel jsem mít od bláta i tvář, protože jsem v úsměvu cítil pnutí zasychajícího neřádu na lícni kosti. Vešla doktorka Vláčná a s ní Trubec. Hovořil o oknech, která nejdou otevřít.

„Co se mu stalo?“ ptala se nová paní, možná slečna.

Vláčná klečela a utahovala mi kotník.

„Já ani nevím, Evo, viděla jsem ho, jak se zvedá ze silnice. Jak se vám to vůbec stalo, pane inženýre?“

Nemůžu jim přece říct, že jsem sebou praštil, když jsem myslel na kraviny a nedával pozor na cestu.

„Ale... no, nějak...“

„Cože?“

Všichni zmlkli. Ve vzduchu zůstala viset poslední Trubcova věta o oknech, která když už jdou otevřít, nejdou pak zase zavřít.

„Nějaké dítě běželo, zdálo se mi, že snad přímo pod auto, tak jsem ho zachytil, a zvrtila se mi noha. Na tom blátíčku, jak v krámech vylévají vodu z vytírání.“

Obě ženy zjihly a Trubec začal o nekvalitní dlažbě, která se nedá pořádně vytrít. Malíček přestal krváct, na odřeninu jsem dostal náplast. Povolil jsem si tkaničku, vecpal zbytnělou nohu do boty a došel si umýt ruce a obličej.

„Moc vám děkuju, jsem dlužníkem. Na shledanou, paní doktorko.“ Vyšel jsem ven. Sluníčko hrálo. Doktorka Vláčná vyšla dveřmi se mnou.

„Už mockrát jsem si říkala, že vás musím navštívit, ale znáte to, člověk věci pořád odkládá...“

„Co potřebujete, paní doktorko? Jestli vám můžu nějak pomoci, budu jenom rád.“

„Já bych vás neobtěžovala, ale to víte, jediné, co člověka ve všem omlouvá, je zájem jeho vlastních dětí. Dcera se bude vdávat, no nedívejte se tak, mám dceru na vdávání, už jsme staří jak Metuzalém...“

„Ale to snad...“

„Jo, jo, už je to tak. Kolik mi je? Schválně si tipněte.“

A bylo to tu zase. Tohle už mi nadělalo tolik nepříjemností. Posledně jsem jedné padesátnici chtěl zalichotit a nehádal jsem jí víc než třiapadesát. To se pak nedá ani zamluvit. Od té doby jsem si pro takové případy stanovil přesný postup. Svůj odhad jsem snižoval o deset let a vycházelo to. Těhle bude taky tak padesát. Když řeknu, že je jí čtyřicet, bude si myslet, že si z ní dělám srandu.

„No... určitě ne víc než třiačtyřicet.“

A už bych si dal facku. To snad není možné.

přes chybějící obočí až ke štěrbinám na místech očí. Zlatem obroubené brýle mu při této činnosti překážely, a tak si je stále snímal a nasazoval. Vedle něho seděla drobná dáma ve světlých volných šatech, úzký pas měla převázaný širokou stuhou. Odhadl jsem ji na svoji vrstevnici s tolerancí plus pět až minus deset let. Na hlavě, usazené na dlouhém, štíhlém krku, měla vyčesaný silný ohon ze slámově žlutých vlasů. Pod vysokým čelem mě s přívětivým výrazem sledovaly přivřené modrozelené oči a pod úzkým orlím nosem se mírně usmívaly tmavočerveně namalované plné rty. Z profilu mohl kazit dojem z její tváře jen jemný podbradek. Trojici uzavíral pan profesor Holý. Tomu mě starosta představovat nemusel. Učil mě na gymnáziu angličtinu a dějepis, teď už mu bylo skoro sedmdesát, a starosta si ho obvykle zval jako překladatele a znalce městské historie, když měl návštěvu z ciziny.

„Paní Plichtová je praprapravnučkou Jana Plichty, zakladatele zdejších závodů, a navštívila mě se svým právníkem, panem Hoornem, abychom se vzájemně poznali. Restituční řízení sice ještě probíhá, ale shodli jsme se, že problémy si dělat nechceme a nebudeme. Paní Plichtová také vážně uvažuje o opravě rodové hrobky a chce si ji prohlédnout. Má čas příští týden v úterý ve čtrnáct hodin. Proto jsem vás pozval. Máte mé osobní pověření, abyste zařídil, co je třeba, a v této věci se jí plně věnoval.“

Dáma si vyslechla překlad a usmála se zdvořilým úsměvem s ukázkou reklamních zubů.

„Pan inženýr hovoří anglicky,“ ujistil ještě dámu starosta.

Dáma opět ukázala zuby. Zvedl jsem se, prohlásil, že mě moc těšilo, požádal jsem pana profesora, jestli by si pro mě nenašel chvilku, až tu skončí, a rozloučil jsem se.

Čtvrtek 20. srpna 10:50

„Už ji viděla?“ zeptal jsem se pana profesora, když se u mě posadil.

„Viděla.“ Panu profesorovi se zkrivil obličej, jako by ho někdo uhodil.

„Jak reagovala?“

„Neváží si živých, jak by si mohli vážit mrtvých.“

„Pane profesore, povězte mi o ní něco.“

„To si přece můžeš přečíst v mojí knížce.“

Pan profesor sepsal knihu *Městečko, jeho historie a paměti-hodnosti*.

„Nemyslím o hrobce. O té paní Plichtové.“

„Líbí se ti, co? Mně taky člověče. Je příjemná, na nic si nehraje. Navíc je sexy, a přitom se ještě nevдалa. Co bych ti pověděl? Její táta a děda emigrovali do Kanady. Hned zkraje v osmačtyřicátým. Ona se narodila až za deset let, její otec si vzal Kanadanku. Je jedináček. Tátu už nemá, umřel asi před rokem. Vystudovaná matematicka. O hrobce hodně ví. Vyptávala se mě na ty mozaiky a ví i to, že tam už nejsou. Musela číst mojí knížku, to je jasný.“

„A co na těch mozaikách bylo tak vzácného?“

„Získal je bratr Plichty zakladatele. Objevil je někde v Itálii, dokonce jim říkali Petrovy mozaiky, že jsou prý přímo z hrobu svatého Petra v Římě. To je ovšem nesmysl. O hrobu svatého Petra se ví hodně, o žádných mozaikách tam není ani zmínka.“

„Jak myslíte, že to v kryptě vypadá?“

„No to jsem ti chtěl právě říct. Bude tam nejspíš pěkný svinčík. Otevřete to co nejdřív a zkuste tam udělat trochu pořádek. Stejně si o nás myslí, že jsme... No vždyť víš.“

„Když není vdaná, tak bych ji měl oslovovat miss.“

„Říkej jí baronko. Baroness. To můžeš. Ten titul si od Františka Josefa koupil Plichta zakladatel jako dědičný, a ona si to v Kanadě neužije. Ať vidí, že je zase doma.“

Čtvrtek 20. srpna 17:20

„To máte tak, pane inženýre,“ pronesla paní Mrázková. „Dyž se trochu dýl hrabete ve sračkách, tak si pak můžete mejt ruce, kolikrát chcete, a třeba tím nejdražším mejdlem, stejně vám budou eště ňákou dobu smrdět.“

Paní Mrázková to prohlásila, když jsem vyběhl ze záchodu a porazil jí kýbl i s hadrem. Hadr jsem s omluvou sebral a vrátil do kýble a sebe jsem vrátil umýt si ruce. Slyšel jsem její hlas přes zídku, která oddělovala předsíní záchodu od chodby. Myl jsem si pak ruce o něco déle než jindy, a když jsem, tentokrát opatrněji, znovu vyšel, podíval jsem se na ni.

Paní Mrázková je uklízečka. Objeví se vždycky před koncem pracovní doby, a pokud ji potkám, slušně pozdravím. Mám rád, když si lidé myslí, že jsem slušný, a občas s ní zažertuji. Mám rád, když si můžu myslet, že mě lidé rádi vidí. Slova paní Mrázkové jsem zaznamenal. Díval jsem se na ni, ale poznamenala to jen tak. O mém životním pocitu nemohla nic vědět.

V kanceláři zvonil telefon. Slyšel jsem ho ještě na chodbě, doufal jsem, že přestane, až vejdu, ale nedočkal jsem se. Volal starosta. Že je rád, že mě ještě zastihl, a jestli se mohu na chvíli zastavit. To obvykle znamenalo zdržení tak o dvě až tři hodiny. Sešel jsem o patro níž, dveře byly otevřené, a já vešel s letným zaklepáním. Starosta stál u okna zády ke mně, přehlížel náměstí a mnul v dlani okraj záclony.

„Posaďte se,“ řekl a otočil se. V tu chvíli dole v přízemí bouchly dveře a bylo slyšet, jak někdo dupe po schodech. Do dveří vrazila uniforma oblečená na udýchaném policistovi Eduardovi.

„Jedeme do Dlouhý vodvírat barák. Zámečníka a doktora už mám v autě. Potřebuju někoho vod vás!“

„A co se děje, ke komu to je, Edo?“ zeptal se starosta.

„Ale... do baráku k Baronce. Prej že je uvnitř mrtvá.“

„Hm, to je situace. Já už tu teď nikoho nemám, leda bych jel sám, jenže...“

„Já tam s nimi sježu, pane starosto, mám dneska čas,“ řekl jsem.

„To byste mi moc pomohl, děkuji vám. Snad jenom...“ mávl rukou. „To počká.“

„Čekám dole,“ křikl Eda a dupal ze schodů.

V policejní škodovce bylo volno vpravo vzadu. Otevřel jsem dveře a přisedl. Vedle Eduarda seděl chlap v montérkách, vedle mě nervózní mladík. Poklepával si prsty o stehno a mračil se.

„Vy jste příbuzný?“ zahájil jsem hovor.

„Co? Já? Já jsem doktor!“ utrl se na mě mladík. V Dlouhé stál před vraty u malého stavení shluk babiček. Dědeček tam nebyl žádný. Jedna ze stařenek s malýma myšíma očima přiběhla k nám.

„To sem vám volala já, pane esenbé.“

„My už nejsme esenbé, babi. Už sme zas jen policajti,“ odvětil Eda.

„Já sem vám volala. Jindy dycky chodíme spolu do krámu, ale dneska nešla, i dyž sem bouchala. Je slyšet jen psa zevnitř štěkat, ale určitě tam je. Je tam, slyšela sem jí večer jít domů.“

„Nemůže být někde u příbuzných?“ ptal se doktor.

„Žádný nemá, pane, určitě je tam... Je mrtvá, určitě je mrtvá.“

Zámečník mezitím odšrouboval štít zámku a otevřel vrata. Vešli jsme na dvorek. Zámečník přiklekl ke dveřím verandy a zase točil šroubovákem. Stáli jsme a rozhlíželi se. Byl tu bordel.

„Nejde to, je to zarezlý.“ Zámečník vstal a uklízel si náradí.

„Budeme je muset vyrazit,“ pronesl Eda. Znali jsme se ze školky, oba jsme tam chodili ráno s dcerami a odpoledne

pro dcery. Utáhl si pásek a srovnal na sobě uniformu. Myší babka se vplížila na dvorek. Z domku se ozýval štěkot, špinavými okny nebylo nic vidět. Eda udělal krok dozadu a vrhl se na dveře. Pak dva kroky dozadu a ještě jednou. Dveře držely a štěkot zesílil. Eda se obrátil k zámečníkovi a k doktorovi a radili se, co dál. Bloumal jsem po dvorku, potom jsem šel podél domu zpátky ke dveřím a vzal za kliku. Dveře se otevřely, klikou to zatím nikdo nezkusil. Vešel jsem dovnitř do malého zádveří a ostatní za mnou. Vzal jsem za kliku u dalších dveří a zatlačil na ně. Zamčené nebyly, ale pootevřely se jen trošku. Byly něčím zatarasené. Eda ke mně pokročil a tlačili jsme společně. Dveře byly zatarasené tělem. Ztuhlou mrtvolou stařeny do půl těla nahé. Ležela na břiše, na bílé kůži zad pod levou lopatkou upoutal můj zrak shluk černých mateřských znamének. Udělalo se mi těžko. Cukaly mi koutky úst a pod jazykem se hromadily sliny. Uvnitř zoufale štěkal pes, předními packami se opíral o mrtvou. Dál se jít nedalo.

„Je tam. Že je tam? Je mrtvá. Že je mrtvá? Je mrtvá, já to věděla,“ odpověděla si babička z ulice.

„Ale ten pes vás tam nepustí. Zabte ho, zastřelte ho, pane esenbé!“

„Helejte, babi, děte domů, tady není nic pro vás,“ zabručel Eda. Sebral na dvorku klacek a snažil se psa odstrčit. Pes se nedal. Třásl se, byl malý, vyděšený, ale statečně chránil paničku.

„Já dojdou pro salám,“ navrhla babka. „Mám dojít pro salám? Odlákáme ho.“

„Tak to zkuste,“ přikývl Eda.

„Já du,“ kvikla babka a vzápětí byla zpátky. Ve špinavé ruce žmoulala kus oschlého měkkého salámu.

„Pusťte mě tam, pane esenbé, mě zná. Dám mu ten salám.“

Zpocený Eda ustoupil, sundal si čepici a otíral si čelo rukávem. Babka si klekla a protáhla seschlou ruku šterbinou